Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bøn og Ordholdenhed.

Tale af Ældste Joseph F. Smith, holdt i Tabernaklet i Ogden City den 12te November 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Idet jeg fremstiller mig for Eder i Aften, vil jeg anmode de Hellige om deres Tro og Forbønner, at jeg maa blive istand til at tale til Opbyggelse for Eder. Jeg veed af Erfaring, at det er et høist besværligt Arbeide at prædike Evangeliet for de Hellige, naar man ikke er besjælet af Guds Aand. Uden den kan jeg slet ikke tale, og derfor beder jeg min Gud om at udøse sin Aand over os her i Aften.

Vi have havt en behagelig og lærerig Tid i denne Dag; gid vi blot kunde bevare i vor Erindring alt det Gode, som er bleven os lært. Men Ulykken er, vi ere for ligegyldige og sløve med Hensyn til det, der læres os Tid efter anden. Vi lade andre Ting optage vort Sind; jordiske Sysler, Begjerligheden efter Vinding og personlige Interesser af verdslig Natur kvæle til en vis Grad Herrens Ord. Dette er for en stor Deel Tilfældet med de Hellige, og det er ubetinget Tilfældet med Verden i det Hele. I Verden troer man ikke Evangeliet, naar det bliver dem forkyndt, af hvilken Grund vore Ældster møde saa lidt Opmuntring derude. Vantroen er saa stor, at det er saa godt som umulig at vække nogen Interesse for Evangeliet. Maaskee Aarsagen er den, at det er bleven forkyndt under altfor mange Variationer, saa Folket er i Forlegenhed med at afgjøre hvad de saliggjørende Principer ere. De høre saa mange forskjellige Lærdomme fremsatte, og maae selvfølgelig slutte, at Præsterne hverken have Myndighed til at prædike ei heller Evangeliets Aand, Kundskab om Sandheden eller Jesu Vidnesbyrd, og de tabe derfor Tilliden til dem.

Tænksomme Mennesker kunne ikke andet, thi trods al Prædiken er Utilfredshed, Tvivl og Skuffelse Resultatet. Der er ikke mindste Udsigt til at de kunne komme til Sandheds Erkjendelse; den christne Verden er netop i den af Apostelen beskrevne Tilstand: de have Gudsfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft; de lære altid, men komme aldrig til Sandheds Erkjendelse.

Men hvorfor skulle vi, som have annammet Evangeliet ved Aabenbaring til Joseph Smith, nedværdige os til samme usle Standpunkt som Christenheden, hvad Tro og Gjerninger angaaer? Da vi have annammet Evangeliet, er det vort Privilegium at erholde Vidnesbyrd om samme, og have vi det ikke, er det vor egen Feil, thi det er bleven forjættet uden Forbehold til hver Mand og Kvinde, som adlyder det. Der findes ikke en Søn eller Datter af Adam med sund Fornuft, uden de ere berettigede til at faae fuldstændig Kundskab om Evangeliet, naar de adlyde dets Principer. Faae de det ikke, er det ikke Evangeliets eller deres Skabers Skyld, men deres egen. Evangeliets Plan er omfattende, og Gud har lovet, at de, som søge, skulle finde, og at for dem, der banke, skal oplades. Apostelen Jakob siger: „Om Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebreider Ingen, saa skal den gives Eder.“ Dette Skriftsted er godt kjendt i Verden; Bibelen bliver meget læst der; man kjender altsaa godt disse Forjættelser. Jeg troer ogsaa, at Mange bede om hvad de trænge til, thi til en vis Grad indsee de, at de fattes Viisdom og Forstand, og det synes endog at ligge udenfor deres Evne at erholde samme. Men hvorfor faae de ikke hvad de bede om? Forjættelsen er meget bestemt; den er fremsat i et Sprog, som ikke kan mistydes. Jakob forklarer selv dette; han siger: „men han bede i Tro, Intet tvivlende, thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Veiret. Lad ikke et saadant Menneske tænke, at han faaer Noget af Herren.“ (1, 6.) Den, der beder paa den rette Maade, der ydmyger sig for Herren som et lille Barn for sine jordiske Forældre, den, der sætter sin Lid til Gud og beder uden Tvivl, den Mand og den Kvinde vil faae, hvad de bede om. Gud har sagt det; han har lovet det ved sine Tjeneres Mund, og Løftet staaer fast og urokkeligt. Er der nogen Feil i dette Stykke, maae vi søge den hos os selv, i vor Mangel paa Tro og Ydmyghed for Herren.

Apostelen Jakob siger: „I bede og faae ikke, fordi I bede ilde, at I kunne fortære det i Eders Vellyst.“ (4, 3.) Om vi bad Herren om Velsignelser fra nu af til Dommedag, og gjorde det med stolte, opblæste Følelser og med Ønsket om at formere vort jordiske Gods, vilde han ikke opfylde vor Bøn. Derfor er det saa nødvendigt at bede paa den af ham bestemte Maade.

Naar vi mødes i Forsamling, skeer det for at blive belærte og opbyggede; vi henvende vore Hjerter i Bøn til Gud, ikke som Individer, men som et heelt Folk, paadet at vor forenede Tro kan bevæge Herren til at bønhøre os. Vi komme ikke sammen som mange Andre gjøre, for at beundre Moden, men vi samles tilsammen for at høre Saliggjørelsens Principer, for at høste fornyet Kraft til at udøve vore daglige Pligter, overvinde vor faldne Natur og gjøre os selv Guds Lov underdanige. De, der ere komne hertil i den Hensigt, ville faae deres Ønske opfyldt.

Der findes Onder iblandt Israel saavel som i Verden, paa Grund af Ligegyldighed og Forsømmelse. Mange

interessere sig ikke for Andet end jordiske Sager. En Mand, som f. Ex. har en Avlsgaard, lader denne optage al hans Opmærksomhed. Om ogsaa engang imellem han kan affee lidt Tid til at komme til Forsamling, saa sidder han sædvanligviis dorsk og sløv, og gaaer ligesaa tom bort som han kom. Han lærte Ingenting, ja han kom vist ikke engang derfor. Han kom maaskee af Vane, eller fordi nogle af hans Familie eller Venner gik, og ikke fordi han følte nogen indre Trang. Om en Engel skulde prædike for en Forsamling af saadanne Individer, vilde hans Ord være magtesløse. En Engels Tale vilde ligesaa lidt Virkning have paa Kvinder, der blot vare komne sammen for at beundre hverandres Pynt eller for at iagttage Modens Omskiftelser. Saadanne Folk forstaae ikke Sandheden, thi de have ingen Plads i deres Hjerte for sammes Opfattelse; de sidde som Gibsfigurer og nyde intet Godt af Herrens Tjeneres Belærelse. Hvis saadanne Mennesker have nogen Indflydelse, er det kun som en Dæmper paa deres Omgivelser.

Jeg troer ikke, det vilde være nødvendigt at prædike saa meget for de Hellige som vi gjøre, dersom vi Alle levede efter vor Religion og anvendte retteligen kun en Fjerdepart af den Tro, vi have til vor Raadighed, for Israels og vort eget Vel, men under de nærværende Omstændigheder synes det aldeles nødvendig at prædike for dem Dag efter Dag, Uge efter Uge, for at holde dem nogenlunde indenfor Grændserne. Man ledes saa lettelig feil, bliver saa snart kjølig i sine Følelser. Om der nogensinde var en Tid, da vi behøvede at efterleve Jesu Christi Lære, saa er det nu. Vi burde begynde at forstaae, at hver Mand og Kvinde er et handlefrit Væsen, der udøver en vis Indflydelse i den Kreds, de bevæge sig. Forældre have Indflydelse over Børnene, Børnene have Indflydelse over hverandre, Naboer have Indflydelse over deres Næste, og om vi end ikke altid see, at vort Exempel har nogen Indflydelse eller Vægt, kan jeg forsikkre, at mangen Handling, som vi ansaae for betydningsløs, har havt skadelige Følger for en eller anden Nabo eller et Barn. Hvo kan bedømme hvad Virkning en Faders brudte Løfte vil have paa hans Barn? Vil Barnet voxe op i den Tro, at Fader og Moder sige Et og mene noget Andet, eller vil det stole paa Faders og Moders Ord? Børnene ville i dette Stykke følge Forældrenes Exempel, eller gaae endnu videre. Hvo veed, hvor længe et saadant Indtryk vil vare paa Børnene og deres Efterkommere? Og dog see vi ofte Forældre advare Børn imod Ting, som de selv gjøre sig skyldige i. Denne Forældrenes modstridende Vandel vil sløve Børnenes Følsomhed og lede dem bort fra Saliggjørelsens Vei, thi dersom Forældre lære deres Børn Grundsætninger, som de ikke selv efterleve, vil deres Lærdomme neppe have stor Vægt eller Indflydelse, undtagen til det Onde. Vi betænke ikke disse Ting saa alvorligt som vi burde. Hvad vil et Barn, naar det kommer til Forstand, tænke om sine Forældre, der sige, at Viisdomsordet er Part af Jesu Christi Evangelium og er givet ved Aabenbaring, naar de overtræde det Dag efter Dag? Det vil voxe op i den Tro, at Fader og Moder ere Hyklere og uden Tro paa Evangeliet. Man kan aldrig være for forsigtig i sin Vandel, ei heller for paastaaelig i at opfylde givne Løfter.

Hvad Tiltro kan man have til en Mand, der siger: Imorgen tidlig skal jeg komme og betale Dig, hvad jeg skylder, men som næste Morgen udebliver? I Løbet af Dagen træffer Du ham, og da

hedder det: Broder, jeg glemte reent den lille Forretning, men jeg skal klarere det imorgen. Næste Dag kommer, men Du seer ikke noget til ham, og saaledes gaaer det Dag efter Dag og hans Løfte staaer uindløst. Dette er anvendeligt paa Løfter af alle Slags. Hvis Folk ere uefterrettelige i at indfrie deres Forpligtelser, kommer man tilsidst til den Slutning, at de ere uredelige, og man mister al Tillid til dem. Man kan ikke stole paa dem i Noget, og man bliver næsten nødt til at ansee dem for Løgnere og Bedragere og undgaae at have noget med dem at bestille. Og dog finder man Mænd, som ere blevne døbte til deres Synders Forladelse og som have gjort Pagt med Herren at ville forsage alt Ondt, handle saaledes. Hvad nytter Omvendelsen, naar den ikke viser sine Frugter i Gjerning? Der udkræves Gjerninger saavel som Tro; vi maae handle saavel som tale.

Majoriteten af de Hellige, der have opholdt sig i disse Dale i længere Tid, har gjort Pagt med Herren, at de ville holde hans Bud og vandre paa hans Veie, lad Følgerne blive hvad de ville, og dog seer man Mange følge en falden Verdens usle og uværdige Skikke. Istedetfor at hæve sig mandigt til Evangeliets Høihed, nedværdige de sig til ugudelige og fordærvede Mænds Standpunkt. Mange af Israels Ældster, hvem store Ansvar paahvile, hvilke ingenlunde kunne forsømmes ustraffet, handle paa denne Maade. Hvad Under derfor, at Herrens Aand er bedrøvet? Hvad Under, at de Hellige altid maae irettesættes? Det er aldeles ikke saa forbausende for mig, naar jeg betragter Befolkningens Tilstand i disse Dale, og især for Salt Lakes, Ogdens og andre Byers Vedkommende, der staae i Berørelse med Jernbanerne.

Hvad skal der blive af os, hvis vi bestandig give efter for Fristelse og efterabe enhver Laps, som kommer hertil fra Verden? Jeg mener Saadanne, der ikke tee sig som Gentlemen; jeg gjør ingen Hentydning til dem, der optræde med Værdighed og Anstand, og der findes mange saadanne i Verden. Jeg sigter ene og alene til dem, som ikke skamme sig ved at benytte ethvert uværdigt Middel for at faae deres Ønsker eller Lyster tilfredsstillede. Jeg beklager at maatte sige, at Nogle af os røbe Lyst til at følge deres Exempel i Handel, Vandel og Moder. Hvad tænker Gud om os? Hvad due vi til? Hvad vil der blive af os? Hvad vil den Almægtige gjøre med os? Hvad Slags Ophøielse, Herlighed og Belønning erholde vi, hvis Maalet for vor Stræben, Moralitet og Retsindighed ikke er høiere? Der vil blive sagt til Saadanne: Viig bort fra mig, I Forbandede, jeg kjender Eder ikke. Hvad, Herre? ikke kjende mig? jeg er jo Ældste B.; jeg boede i Ogden eller Salt Lake og var forbunden med din Tjener Brigham, de Tolv og Kirkens Ældster; jeg havde det hellige Præstedømme; jeg har helbredet de Syge ved Haandspaalæggelse, jeg har uddrevet Djævle i dit Navn, og Du kjender mig ikke? Nei, jeg kjender Dig ikke, viig bort fra mig, Forbandede! Af hvad Grund, Herre? Fordi Du er en Hykler, en Løgner og Sophist, kortsagt en ussel, svag, elendig Skabning, som ikke holdt sig nær til Gud, og ikke havde Kraft nok til at overvinde din faldne Naturs Svagheder og Daarskaber, men som altid var færdig til at hengive Dig til de Folks taabelige Vaner, fra hvem Du var udsamlet, ene og alene i den Hensigt at undgaae den Dom, som venter dem.

Jeg giver ikke Meget for en Mand, som ikke kan være ligegod Hellig, hvorsomhelst han befinder sig paa Jorden. Hvis en Mand ikke kan være en ligesaa

god Hellig i Bjergene, i Skoven, paa Marken eller midt ude blandt Fremmede som her hjemme i Helligdommen blandt sine Brødre, da er der ikke det rette Stof i ham, og Tiden vil komme, da han bliver prøvet og falder, saa vist som han lever.

Jeg ønsker at see Folk efterleve deres Religion allevegne og under hvilkensomhelst timelig Syssel. Den Mening synes at have gjort sig gjældende blandt en vis Klasse Mennesker, at hvis de gaae og søge Arbeide i Minerne, maae de adoptere Minerernes Skikke — de maae bande, vrovle, drikke Kaffe, Thee og Whiskey, fordi de ere beskjæftigede med Minearbeide. Det samme var tildeels Tilfældet ved vor aarlige Mønstring. Ved de første to, tre Maaltider tænkte neppe Nogen paa Kaffe eller Thee, men inden Leiren brød op, saae jeg flere gode Brødre aldrig forsømme deres Kaffe og Thee, og de søgte at undskylde sig med, at de laae paa Feltfod. Jeg drak mit Glas kolde Vand hele Tiden, medens jeg var der, og havde ligesaa god Helbred som Nogen. Jeg kan ikke forstaae, at Uret kan blive Ret noget Sted. Gud har sagt os, at det er uret at nyde varme eller stærke Drikke. Jeg troer han meente, hvad han sagde, samt at det er anvendeligt paa mig idag, imorgen og hver Dag af mit Liv, enten jeg er i Bjergene, Skoven, hjemme eller hvorsomhelst min Lod sender mig. Jeg troer tillige, at dette gjælder hele Kirken, at ingen Mand og Kvinde kan opdrage en Børneflok rettelig i dette Samfund, medmindre de nøiagtig lyde ethvert Raad, som Gud giver til sine Helliges Veiledning og Frelse. Jeg troer, at hver Mand og Kvinde, som ere forsømmelige i disse Ting, paadrager sig Ansvar.

Gud har givet os Meget, og han vil kræve Meget af os. Han har skjenket os Evangeliet med alle dets Gaver og Kræfter; han har skjenket os sit Præstedømme og har oprettet sin Kirke paa Jorden; han har nedladt sig til at erkjende os som sit Folk og har storligen velsignet os indtil dette Øieblik. Vi sige, vi troe Evangeliet, ære Guds Navn og ere udgangne fra Jordens Nationer i den Hensigt at rense os fra al Daarskab og ophjælpe vore Børn ved at sætte dem følgeværdige Exempler og ved at undervise dem i Herrens Tugt og Formaning, paadet at Gud kan faae sig et reent og helligt Folk, hvem han kan velsigne.

Dette er et af Øiemedene med vor Indsamling, men vogt Eder, at I ikke ved Uagtsomhed og Utroskab med det Lidet, Gud har betroet Eder, hindre ham i at skjenke os de større Velsignelser, som han har i Behold for de Trofaste. Herren vil belønne os efter Fortjeneste. Hans Naade hviler over os bestandig, men vi forstaae det ikke.

Det glæder mig at kunne bevidne, at vi have annammet Evangeliet, at Joseph Smith var en Guds Prophet og et Redskab i Guds Haand til at aabenbare Principer, hvis Tendens er at sammenbinde alle Mennesker i Venskabets, Broderskabets og Kjærlighedens Baand og gjøre dem til eet Folk med kun een Konge. Jeg bærer mit Vidnesbyrd herom som En, der har erholdt Kundskab, og veed, at det er Sandhed. Men uagtet denne Kundskab afhænger vor Frelse af os selv, thi vi ere handlefrie Væsener og kunne vælge eller forkaste Evangeliet efter Behag — følge Frelserens eller Lucifers Exempel.

Vi ere Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger og have Ret til at erhverve os Herlighed og Ophøielse i det Rige, hvor Jesus og de Helliggjorte boe, men det er overladt til os, om vi ville benytte vor Ret eller ikke. Gud har er-

klæret, at han aldrig vil forlange mere af os, end han har givet os Kraft til at udføre. Om han paalægger os Pligter, som tilsyneladende ere svære at efterkomme, vil han forlene os med Kraft til at udføre dem. Men uden vi ere værdige og bruge al vor medfødte Energi og Forstand, vil hans Forjættelser ikke blive opfyldte, fordi de ere givne paa den Betingelse, at vi opfylde vor Part.

Jeg ønsker at opmuntre mine Søskende til at passe godt paa sig selv i Fremtiden og lade deres Ord og Vandel være saadan, at de kunne neddrage over sig Herrens Velsignelse. Hvis I kalde Eder Sidste-Dages Hellige og ønske at være trofaste, da viis for Gud og Eders Brødre, at I have i Aand og Sandhed omvendt Eder fra Eders Synder, thi al anden Slags Omvendelse er kun en Bespottelse for Gud, der vil paadrage os Straf tidligere eller senere for Hykleri.

Han kaldte sin Tjener Joseph Smith i denne Uddeling til at gjenoprette Evangeliet paa Jorden, for at de Oprigtige af Hjertet kunde blive udsamlede fra Babylon ligesom Apostelen Johannes saae i Synet paa Øen Patmos. Han saae en Engel flyve gjennem Himlen raabende: Kom ud fra hende, o mit Folk. Den samme Ordre findes i Aabenbaringerne, givne ved Joseph Smith, hvorfor ogsaa de Hellige komme hertil fra næsten alle Jordens Egne for at nyde Godt af Evangeliets Ordinantser og Velsignelser og berede sig til at opbygge Templer, Byer og Samfund til Guds Ære.

Dette er de Helliges Opgave. Jordens Beboere ville blive hjemsøgte af den Almægtiges Straffedomme og „Babylon, Skjøgernes Moder,“ skal falde og aldrig reise sig mere. I Israels Guds Navn forkynder jeg, at denne Verden og dens Indbyggere ere hjemfaldne til hans Dom; den er beseglet, og den eneste Udvei til Frelse for dem er at annamme Guds Søns Evangelium, hvis Dør er Daab til Syndernes Forladelse, efterat man har omvendt sig fra enhver Ting, der har Tendens til at nedværdige Menneskeheden. Intet uden dette kan frelse Verden fra den Vredesskaal, som svæver over den, og som vil blive udøst, naar hans Tjeneres Vidnesbyrd har lydt længe nok.

Menneskenes Børn skulle først advares ved Guds Tjeneres Røst, dernæst ved Jordskjælv, Uveir, Lynild, Hunger, Pestilentse og Ødelæggelse — ja han vil vedblive at sende disse Domme over dem, indtil de ere udryddede, enten saa Verden troer det eller ei. Lad kun Folk haane og spotte og kalde os Fantaster, men den lille Steen, som Daniel saae blev tagen ud af Bjerget uden Hænder, er begyndt at rulle og vil uden mindste Tvivl sønderbryde Billedets Fødder.

Guds Rige existerer og det vil blive et stort Bjerg og opfylde hele Jorden, netop som Daniel saae i Synet. Jeg er et levende Vidne hertil, og det samme er enhver Sidste-Dages Hellig. Vi have fuldkommen Kundskab om, at Gud har aabenbaret disse Ting, og at Enhver, som ønsker det, kan prøve for sig selv, om det vi sige er af os selv eller er Guddommens Befaling. Veien er aaben, saa at Enhver kan undersøge, om vi tale Sandhed og ere i Besiddelse af den Hellig Aand og Evangeliet eller ikke. Omvend Eder fra Eders Synder og bliv døbte af En, der har Myndighed, og annam den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, da skulle I faae at vide, om Lærdommen er sand eller falsk, eller om der findes nogen anden Vei til evigt Liv for Mennesket.

Vi indbyde alle Mennesker til at vandre paa denne Vei, og vi frygte ikke for Udfaldet, thi for mit eget personlige

Vedkommende har jeg i Hundreder og Tusinder af Tilfælde faaet Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed. Tusinder af Sidste-Dages Hellige kunne bære det samme Vidnesbyrd, og vi ønske, at alle Oprigtige maatte faae en lignende Overbeviisning for sig selv. Jeg aflægger dette Vidnesbyrd til Gavn for dem, der endnu ikke have erholdt Kundskab for sig selv, saavel som for de Svage i Troen blandt de Hellige, om saadanne findes. Jeg har baaret det frem for de Fremmede i Verden og jeg aflægger det paany her til Eders Opmuntring. Amen.

Helbredelsens Gave.

„Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig Menighedens Ældste, og de skulle bede for ham og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal opreise ham."

Blandt de Gaver, Gud har gjengivet Menneskene i denne sidste Huusholdning, er ogsaa Helbredelsens Gave, omtalt i ovenstaaende Skriftsted af Apostelen Jakob 5, 14. Paa Grund af vore første Forældres Overtrædelse af Guds Bud kom hele Menneskeslægten under Forbandelse — vore Legemer bleve forkrænkelige, de bleve Kummer, Sygdom, Sorg og Lidelse underkastede. Men da dette var Noget, som hørte med til den fra Evighed lagte Plan til Menneskenes Ophøielse, forstødte han ikke sine Børn paa Grund af Faldet. Han anviste dem tværtimod øieblikkelig Midler til deres Opreisning, nemlig Evangeliet, der fordrer, at Alle som En skal kæmpe mod det Onde, beseire enhver syndig Tillokkelse og forsage de Svagheder, som Kjødet er hjemfalden til; derved komme alle de guddommelige Evner og Spirer, som den Almægtige har nedlagt i os, til Udvikling; derved lære vi vor egen iboende Kraft at kjende og derved vækkes Kjærligheden til det Gode og Haabet om Seier blomstrer i vort Bryst.

Den fornemste Hjælper, som Herren har stillet til sine Troendes Raadighed her i denne Prøvestand, er den Hellig-Aand, som Enhver kan gjøre Krav paa, der har adlydt Daabens hellige Ordinantse og faaet sine Synder aftoede. Dens fornemste Opgave er at oplyse de Hellige om Sandhed og Ret, styrke dem i Troen og opmuntre dem til Kampen mod det Onde, men ogsaa i fysisk eller legemlig Henseende skulde den tjene os til Gavn, idet den skulde være os et Værn mod alt det Onde, der kunde ramme vore jordiske Tabernakler. Paa Grund af vore Forfædres og vore egne Krænkelser af Naturens Love ere vi hjemsøgte af mangfoldige Sygdomme og Svageligheder, men af Kjærlighed til sine Pagtens Børn har Gud givet dem specielt fremfor alle Andre i Verden et Middel, der skal raade Bod paa de herskende Onder. Dette er Salvning med Olie i Herrens Navn.

I Marci 6, 13 siges der: „Og de salvede mange Syge med Olie og helbredede dem." Christus siger, idet han taler om Tegnene, der skulde følge de Troende: „Paa de Syge skulle de lægge Hænder og de skulle helbredes." (Marc. 16, 18.) Paulus lagde Hænderne paa Publii Fader, der led af Feber og Blod-

sot, og han blev helbredet. (Ap. Gj. 28, 8.)

Denne samme Gave er gjengivet til de Hellige i disse Dage; den har ingenlunde tabt sin Kraft. Det er en Frugt af Troen, og Troen, vide vi, er en Gave fra Gud. Vor himmelske Fader har imidlertid ikke givet sine Tjenere Herredømme over Liv og Død; om saa var, maatte de Hellige leve i deres nuværende Tilstand evindeligen, thi hvilken Ældste vilde vel da tillade Døden at bortrive en elsket Hustru, et forhaabningsfuldt Barn eller en dyrebar Slægtning? Enhver vilde udentvivl formene den Grumme Adgang til sit Huus. Dette vilde gjøre Indgreb i Guds evige Plan, som siger, at Syndens Sold er Døden, og Døden trængte igjennem til alle Mennesker, fordi de syndede Alle. (Rom. 5, 12.)

Uagtet denne Gave var almindelig i Kirken fordum og uagtet Paulus som ovenfor anført helbredede paa denne Maade, ja hvad mere er, opvækkede tillive en ung Mand, som under en af hans Forsamlinger styrtede ud af Vinduet i tredie Etage (Ap. Gj. 20, 9.), finde vi dog, at han ved en anden Leilighed maatte efterlade en af Brødrene syg paa Miletus, medens han selv fortsatte sin Reise. (2 Tim. 4, 20.) Uagtet Apostlerne havde faaet Fuldmagt af Frelseren til at uddrive onde Aander, finde vi, at de ved en vis Leilighed ikke formaaede at udrette Noget og beklagede sig til Jesus derover.

For at være berettiget til denne Gave udfordres, at de Hellige leve et reent og ulasteligt Liv, saa at de ikke ved egen Uagtsomhed eller Forsømmelse forskjertse deres Ret. Vær ydmyge, mine Sødskende, hver og en af Eder, vær varagtige i Bønnen, saa Guds Aand kan boe i Eders Sind og i Eders Hjem. Bortviis enhver gnaven, trættekjær, utilfreds Følelse fra Eders Hjerte. Lad Eders Tunge aldrig opløfte sig mod Gud, hans Præstedømme eller mod Eder selv indbyrdes. Lad Eders Tunge aldrig udtale Andet end Velsignelse over Alle saavel som over al Eders Gjerning, da kan I med Tillid og Tro anraabe Herren om Hjælp, naar Eders Børn, Eders Ægtefælle eller Eders Venner blive syge. Det er kun den Retfærdiges Bøn, som formaaer Noget; stræb derfor altid at vandre retfærdigt.

Og I, mine Brødre af Præstedømmet, hvem Helbredelsens Gave fortrinsviis er forlenet ifølge Eders Kald, rens Eder fra enhver Besmittelse, synlig og usynlig; lad ikke Eders Legeme eller Sjæl blive besudlet af det Onde, der sværmer om os i Verden; lev et i enhver Henseende kydsk og moralsk Liv, saa I ikke ved egen Forseelse forspilde denne kostelige Gave; da, og kun da, tør I fremtræde med Frimodighed og lægge Hænderne paa de Lidende og true Sygdommen, kun da ere I fyldte med Overbeviisningens Kraft, at Gud vil høre Eders Bøn. Husk paa, at Evnen ligger ikke hos os; vi fremtræde kun som Herrens Repræsentanter, der udføre en hellig Ordinantse i hans Navn, og hvis vi stræbe af al Kraft at ære hans Navn og hædre vort Kald, da har han forpligtet sig ved sit Ord at høre vor Bøn, thi han er ligesaa nidkjær for sin Ære som vi nogensinde kunne ønske. Have vi med vor bedste Tro og med en reen Samvittighed udført Ordinantsen, maae vi overlade Resultatet i hans Haand; ham hører Liv og Død til, hans Villie skee, ikke vor.

Naar I have salvet Nogen, glem da ikke den Syge, naar I ere vel ude af Huset, men ihukom ham bestandig i Eders lønlige Bønner, og er det Eder muligt, da besøg ham oftere, deels for

at gjentage Salvningen, om behøves, deels for at trøste og opmuntre den Lidende, thi Intet kvæger en Syg mere, end Deeltagelse og Sympathi af en kjær Ven.

Th.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vi optage fra „Millennial Star" følgende

Raad til de Hellige.

Hvis der er Noget af større og varigere Interesse for de Hellige end noget Andet, da er det Hjemsamlingen til Zion. Herom kunde vi sige Meget, men i dettte Nummer skulle vi kun berøre et enkelt Punkt, hvilket vi haabe maa være af Gavn for de Hellige.

Alle de Hellige bør gjøre Alt hvad der er dem muligt for at paaskynde deres Emigration ved at henlægge i en Sparebøsse eller indsætte paa Contoiret nogle faa Skilling eller Mark regelmæssigt, indtil det bliver Nok til deres Udfrielse. Mange gjøre saa, og det er for saavidt godt og meget roesværdigt, og Tusinder af de Hellige hjemme i Zion have derved fremskyndet deres Befrielse fra Babylon adskillige Aar. Det kan ikke feile, at Herren jo vil bønhøre og hjælpe dem, der lægge saa ædel og utrættelig en Stræben for Dagen. Men der er en anden Gjenstand, som ikke bør glemmes. Trange og trykkende Kaar ramme os undertiden, hvorved flere af de Hellige til sine Tider ere blevne hensatte i Armod og Trang, og da fristes de haardt til at udtage en Part eller det Hele af de indsatte Sparepenge. Ofte tyer man ogsaa til dette lille Fond, naar der ingen presserende Grund er til at røre det; dette er ubesindigt handlet og bringer ofte bitter Anger bagefter, naar Pengene ere forbrugte, og Haabet og Tilliden til Befrielse formørkes, ja forsvinder maaskee ganske. Vi haabe, at de Hellige ville lære Betænksomhed og Viisdom uden saa bitter en Erfaring.

Der kan jo gives Tilfælde, hvor det er absolut nødvendig at benytte nogle af de sparede Penge, men mon ikke Tro og gode Gjerninger kunde hindre saadanne Tilfælde fra at blive altfor hyppige? Erfaring har viist os, at naar Emigrationspenge udtages for at anvende dem til Spekulation eller Forretninger, have det sjelden tilveiebragt de forønskede Resultater — Pengene forsvinde og Vedkommendes Omstændigheder blive lidet eller intet forbedrede.

Vi raade de Hellige til at henlægge en Smule ugentlig til deres Emigration, og at ansee det Sammensparede som om det aldrig existerede, eller som en hellig Eiendom, der ikke maa benyttes i nogetsomhelst andet Øiemed end deres Udfrielse fra Trældommen. Beed Herren om Kraft til at modstaae Fristelsen til at røre Eders lille Fond, hvori Haabet om Hjemsamling spirer.

Ved hver Emigration blive i Almindelighed nogle af Grenene svækkede i Antal og Evner, for en Tid idetmindste, ja der mangler intet andet end Pengemidler for at bryde dem aldeles op, thi da vilde alle de Hellige flye til Zion. Conferencepræsidenterne og Forstanderne skulde derfor altid paasee, at de mere Formuende, som ere istand til at emigrere, ikke efterlade en uforholdsmæssig stor Byrde, i Form af Gjeld, paa de tilbageblevne Fattige i Grenene. Man bør altid ihukomme at holde Grenene fri for Gjæld samt holde alle Bøger og Regnskaber i fuldstændig Orden. Naar de bortdragende Hellige efterlade deres Grene i god Orden og have opfyldt ethvert Billighedens Krav, ville de fryde sig end mere ved Privilegiet at gaae hjem til Herrens Zion, og deres Minde vil blive bevaret i kjær Erindring hos de Tilbageblevne.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 19de Januar 1871.

Ældste P. O. Thomassen.
Kjære Broder!

Din Skrivelse af 20de Decbr. f. A. har jeg rigtig modtaget, for hvilken jeg takker. Siden min Hjemkomst fra min Mission til Danmark har jeg havt adskillige morsomme Timer, hvoriblandt nogle religiøse, af hvilke jeg vil søge at give Dig et kort Omrids. Først udæskede den „lærde" Dr. Newman, Præst ved Congressen i Washington, vor Præsident til at debattere det saa ofte drøftede Spørgsmaal: „Sanktionerer Bibelen Polygami?" Brigham Young fandt det under sin Værdighed selv at forsvare nævnte Princip, men sendte i sit Sted Br. Orson Pratt. I tre Dage varede Diskussionen. I de to første Dage sæbede Ældste Pratt sin lærde Modstander ind, og paa den tredie barberede han ham saa glat som en Aal. Jeg overværede alle Møderne. Kort efter skrev flere amerikanske Blade, baade i Californien og i de østlige Stater, saalunde: „Hans høilærde Velærværdighed Dr. Newman reiste fornylig til „de Helliges Stad" for at overbevise baade Propheten og alle troende Mormoner om Polygamiets Feilagtighed, og vilde ved denne Leilighed paapege Steder i Bibelen, hvor dette Princips Udøvelse forbødes. Gamle Brigham gjendrev ikke Dr. Newman selv, men sendte en af sine Apostler, O. Pratt, som gjorde det saa eftertrykkeligt, at vi maae sige til den lærde Herre fra Washington som Frelseren sagde til Kvinden: „Gak og synd ikke mere."

Senere ankom hertil en Jødepræst fra Jerusalem, Rabbi Sneerson, som holdt et Foredrag i det gamle Tabernakel over Jødernes Sæder og Skikke, deres Tro og Haab. Han og hans Troesfæller stolede paa, at Israels Gud vilde hjemsamle det adspredte Juda til deres forjættede Land. Henimod Slutningen af sin Tale sagde han høit og tydeligt: „I Jerusalem findes mange Jøder, som have flere end een Hustru, thi Moselov for-

byder ikke saadant." — Jeg er ikke Polygamist, veed Du nok. Saa kom de Forenede Staters forhenværende Udenrigsminister Wm. Seward hertil paa en Gjennemreise til Californien og videre til China, med hvilket Land Du veed Mr. Burlingame paa Amerikas Vegne har afsluttet Handelstraktater. Han overværede Gudstjenesten i det nye Tabernakel, hvor Br. Brigham den Dag holdt Talen. Om Ministeren syntes om den eller ei, veed jeg ikke. Brigham og Capitain Hooper hjalp den gamle, affældige Herre til Sæde i Karethen, da Gudstjenesten var endt.

En norsk, luthersk Præst fra Staterne Hr. Westendal prædikede for Skandinaverne i de Halvfjerdsindstyves Sal om: „Jesu Christi forborgne Fred." Hvad Manden, der i Forbigaaende sagt havde et lærd Udseende og et meget langt Ansigt, meente, har endnu Ingen af os kunnet udfinde. Hans Idee maa vistnok have været meget stor og vor Forstand særdeles lille.

Godbeitlerne vinde ingen Fremgang og mange Josephiter komme tilbage fra Staterne og mene, de gjorde feil Beregning i at gaae til Jackson County, førend de bleve kaldede dertil af den rette Myndighed.

For Øieblikket have vi nogle elendige Kjæltringer her til at forvandle baade Guds og Menneskenes Love, saasom Hoiesteretsdommere, Marshaller, Generaler osv., men Djævelen skal jo regjere sin Tid. Maaskee det vil gaae dem som Methodistpræsten sagde i sin Liigtale over vor afdøde Gouverneur Shaffer: „Han er død og gaaet til Himmerig; I, mine Venner, (talende til de Forenede Staters Embedsmænd) og jeg faae ham ikke mere at see." Af hans egne Ord at dømme gaaer altsaa baade han og Embedsmændene til Helvede, thi gik de til Himmerig, vilde de sagtens træffe Gouverneuren.

Jeg har ikke fornylig seet din Familie, men veed dog, at de befinde sig vel. I flere Dage har jeg nemlig maattet holde Sengen, men har iaften listet mig op for at skrive disse Linier, medens min Kone og Fru Madsen, som boer hos os, ere i Theatret for at yde deres Tribut til Miss Adams' Benefice. Jeg forvred min høire Fod for en Tid siden og har ikke kunnet gaae i nogen Tid, men om faa Dage haaber jeg atter at have gjenvundet min Helbred.

Som Du veed, har jeg en god Plads som 2den Bogholder hos Brødrene Walker. For Øieblikket har jeg 100 Dollars maanedlig. Handelen er levende hos os og tegner til at blive bedre, saa bliver der for mit Vedkommende mere Arbeide og jeg haaber større Løn.

Med Glæde mindes jeg mange behagelige Dage i mit Fødeland, da jeg nys var der paa Mission, men jeg vil dog hellere være hjemme i Bjergenes Dale, selv om jeg har en Smule Gigt og en forvreden Fod. Tak de Hellige i Kjøbenhavns Conference for al udviist Forekommenhed mod mig og beed dem være trofaste. Jeg haaber ikke, at nogen af Missionærerne arbeide for Jordens Liggendefæ, thi jeg har seet de skadelige Følger af saadan Fremgansmaade, men beder Gud styrke dem i en retfærdig Forvaltning af det dem Anbetroede, saaledes at de kunne være den Fattiges Ven, Menighedens Opbyggere under Guds Veiledning og deres egne Frelsere.

Hils mine Venner.

Din Svoger
Carl Larsen.

St. George, Utah, den 5te Januar 1871.

Ældste John Jaques, Liverpool.

Kjære Broder!

Siden min Ankomst hertil i Forening med Præsident B. Young og B. Young jun., have vi paa en praktisk Maade søgt at nyde Fordelene ved en Forandring af Klima, endskjøndt Veiret afvigte Maaned var i Gjennemsnit 4 Grader R koldere end den tilsvarende Maaned forrige Aar. Dog er det betydelig varmere her end i noget andet Settlement nordfor Bjergene. Veirliget har været tørt og klart og det har havt en velgjørende Virkning paa mine Lunger.

Præsident Youngs overanstrengende Arbeide i den senere Tid i Forening med Reisens Besværligheder var aldeles formeget for en Mand i hans Alder; han prædikede næsten hver Dag og kjørte sine egne Heste. Siden han ankom hertil, har han søgt at komme lidt til Ro og har ikke talt offentligt, men saalænge Telegraphen herfra staaer i Forbindelse med Salt Lake City, er hans Sind altid i fuld Aktivitet, idet han maa besvare en Mængde Spørgsmaal saavel pr. Telegraph som i Breve. Han har været lidt angreben af Rheumatisme, et Onde, som han har været plaget med mere eller mindre fra sin Ungdom af, og som forekommer temmelig hyppig i disse Bjergegne.

I denne Deel af vort Territorium gjenfinder man mange gamle Venner og Bekjendte, af hvilke nogle have været Medlemmer af Kirken i 40 Aar, og hver Dag have vi den Glæde at fornye Bekjendtskaber fra Kirtland, Missouri, Nauvoo, Sletterne og Saltsøstadens første Settling; ligeledes træffe vi Mange, med hvem vi bleve kjendte paa vore talrige Missionstoure til forskjellige Egne af Jorden. Vi have aldrig havt et behageligere Gjensyn med saamange Venner.

St. George er en stille, rolig By, der har gjort mange store Fremskridt. Det er i Sandhed et Under, at saa deilig en By idag blomstrer der, hvor for kort siden kun en Ørken fandtes.

I Oldtiden maa det store Basins sydlige Bjergkjede have bestaaet af en Række brændende Vulkaner. Umaadelige Lavastrømme have løbet nedad Høienes Sider som Floder af brændende Ild, der have opfyldt Kløfterne og Dalførene, og efterat Lavaen er afkjølet, er den revnet, medens Vind og Veir have stadig tæret paa Høienes blødere Substantser og bort skyllet dem, saa at, hvor der tidligere fandtes Aasstrækninger, findes nu dybe Dale, der begrændses af høie Fjelde, dækkede med sort Lava. Mellem to saadanne Bjergkamme, den ene paa Vestsiden, den anden paa Østsiden og mod Nord beskyttet af en høi, forvittret Sandsteenskjede af rødlig Farve, ligger den yndige By St. George, hvor der for ni Aar siden kun fandtes en sandet, saltholdig Slette, gjennemskaaren af nogle faa Brakvandsbække. Her voxer nu en Overflødighed af Viindruer i de hundrede Varieteter tilligemed de yndigste Frugter og Bær, medens det omliggende Land er saa goldt og øde, at de Reisende forbauses over hvad der kunde bevæge Folk til at nedsætte sig her. Næsten hver Mand har sin Viinhave.

Siden vor Ankomst hertil have vi bivaanet mange Forsamlinger, Aftenunderholdninger, Selskaber osv.

Rio Virgens Industriforening har allerede sat en Deel af sit nye Maskineri i Washington Klædefabrik i Gang. Man spinder der det bedste Slags Garn, og inden længe vil man have i fuld Virksomhed den fuldstændigste Fabrik i Ter-

ritoriet for Tilvirkning af de fortrinligste Bomulds- og uldne Varer. Bygningen er tre Etager høi, opført af Sandsteen, og kan producere 500 Yards Klæde om Dagen. Aktieselskabet, som eier den, bestaaer af de fornemste Mænd i Washington, Kane og tildeels Iron Countier.

Den sidste Opmaaling af Nevada har aabenbaret den Kjendsgjerning, at en halv Snees af vore Settlementer ligge paa den Landstrækning, som Congressen tog fra Utah og Arizona og lagde til Nevada, idet Grændselinien bestemtes til 114 Grader vestfor Greenwich. Overdragelsen af disse Settlementer til Nevada kan synes at være en ligegyldig Sag, men nævnte Stat er den høist bestattede i hele Unionen, og da den forkaster de Forenede Staters Papirpenge, maae alle Skatter betales i Guld; den er tillige i dyb Gjeld. Dens fleste Embedsmænd ere principløse Eventyrere, der ikke bryde sig om hvorledes de slaae sig frem i Verden. Tusinder af dens Miner, hvis lovpriste Rigdom var Skyld i, at den blev optaget som Stat, var Humbug; kun ganske faa af dem afgive lidt Sølv og Guld. Embedsmændenes Gager ere ualmindelig høie, og mange af vore Troesfæller, hvem Congressen saaledes har afhændet som Kvæg uden at spørge om deres Samtykke, ønske at forlade deres Settlementer og flytte ind paa Utahs Grændser, for at undgaae Nevadas undertrykkende Love, høie Beskatning og overdrevne Kommunalafgifter. Mange, der staae udenfor vort Samfund, men som befinde sig i samme ubehagelige Situation, ønske at faae denne Anektionslov tilbagekaldt, da de foretrække at leve under Utahs liberale Love og lette Beskatning. Grændselinien mod Nevada løber 30 engl. Miil Vest, og mod Arizona 5 Miil Syd for St. George.

Min bedste Hilsen til Broder og Søster Eldredge. Maa Herren velsigne Dem.

Deres Broder i Evangeliet
Geo. A. Smith.

Salt Lake City, den 9de Jannuar 1871.

Ældste John Kay, Liverpool.

Kjære Broder!

Deres Ærede af 5te f. M. har jeg modtaget, og det glædede mig meget at erfare, at Brødrene ere alle vel og fulde af Herrens Aand og at I ikke have glemt mit Ophold i England.

De Hellige i Europa ligge mig lige saa meget paa Hjertet nu som da jeg var iblandt dem, og det er mit Haab, at vi herhjemme ville blive istand til at hjælpe Mange til at emigrere dette Aar, dog er det for tidligt at sige noget Bestemt herom endnu, da Pengemangel fremdeles hersker, skjøndt Udsigterne til en rigeligere Forsyning ere bedre end tidligere.

Præsidenterne Young og Smith og Præsidentens Søn, Brigham, opholde sig for Tiden i det sydlige Utah, hvor de have været siden sidst i November, og blive rimeligviis dee hele Vinteren.

Hvad De end maatte læse eller høre om Zion og dens Folk, vær forvisset om, at Herren beskytter os og fremmer sin Sag; han glemmer ikke sine Børns Indsamling; lad derfor Ingen svige sin Tro eller sløves i at efterleve sin Religion.

Bedende for Eders Udfrielse i Viisdom og med venligst Hilsen til alle de Hellige, forbliver jeg Eders Broder i Evangeliet.

Albert Carrington.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 111.)

Mange af Brødrene flyttede til Clay County, hvor de forbleve til 1836 — tre Maaneder. Der leed de i nogen Tid ingen Overlast, men de truedes ofte med Vold. Først i Sommeren 1836 antoge disse Trusler en alvorligere Karakteer. Offentlige Møder afholdtes, Beslutninger vedtoges, Hevn og Ødelæggelse svores og Alting bebudede et frygteligt Uveir. Jackson County viste et godt Exempel i saa Henseende, og da Authoriteterne derstеds ikke toge sig af Sagen, skrydede Øvrigheden i Clay af, at den heller ikke vilde hindre Stormen. hvilket vi overbevistes om at være Tilfældet ved personlig at henvende os til den, og efter megen Møie, Trængsel og Opoffrelse bleve vi igjen fordrevne fra vore Hjem.

Vi nedsatte os dernæst i Caldwell og Davies, hvor vi anlagde vidtstrakte Settlementer, i det Haab, at vi ved at optage nye Countier skulde blive fri for videre Uleilighed, da der kun boede ganske faa Folk i samme, men her fik vi ikke boe i Fred, thi allerede i 1838 bleve vi igjen angrebne af Pøbelen, en Udrydbelsesordre udstedtes af Gouvernør Boggs og med Authoriteternes Sanktion blev en Pøbelhob organiseret, der plyndrede og røvede allevegne, bortdrev eller dræbte vore Kreaturer, Sviin, Faar, Heste osv.

Mange af vore Folk bleve myrdede med koldt Blod, Kvinderne voldtagne og vi bleve tvungne til at fraskrive os vore Eiendomme under Trusel af øieblikkelig Død, og efterat vi havde maattet døie enhver Krænkelse, som rovgjerrige Umennesker kunde ophobe paa os, bleve mellem tolv til femten hundrede Sjæle — Mænd, Kvinder og Børn — i Vinterens Kulde drevne fra deres Hjem og Eiendomme, som de holdt gyldige Skjøder paa, og de maatte som Flygtninge, husvilde og venneløse, søge Ly i et mildere Klima, blandt mindre barbariske Folk. Mangfoldige hensygnede og døde bagefter som Følge af Kulden og Overanstrengelse. Mangen Hustru blev Enke, mangt et Barn forældreløst. Det vilde optage for megen Plads at optegne her al den Uret, Grumhed, Blodtørst, Rovlyst og Elendighed, som vi have været Offre for, som Følge af den barbariske og lovløse Optræden af Staten Missouris Befolkning.

I ovennævnte ynkelige Tilstand kom vi til Staten Illinois i Aaret 1839, hvor vi bleve modtagne af et gjestfrit Folk og fandt et venligt Hjem. Befolkningen der var villig til at ære saavel de moralske som borgerlige Love. Vi have begyndt at bygge en Stad ved Navn Nauvoo i Hancock County. Vi tælle mellem sex a otte Tusind Sjæle her, foruden et stort Antal, som er spredt rundt omkring i næsten hvert County i denne Stat.

Vor By fik Kjøbstadsrettighed og der tilstedtes os tillige Ret til at oprette en Legion, som nu tæller 1500 Mand. Vi have ogsaa faaet Bevilling paa at oprette et Universitet, et Agerdyrknings-Selskab og en Industriforening; vi have vore egne Love og vore egne Administratorer og nyde i det Hele taget alle de Privilegier, som ere tilstaaede andre frie og oplyste Borgere.

Forfølgelse har ikke standset Sandhedens Fremgang, men har kun føiet nyt

Brændsel til Ilden — den har udbredt sig med forøget Hurtighed. Stolte af den Sag, de forfegte, og i Bevidstheden af deres Uskyldighed og deres Systems Ægthed, have denne Kirkes Ældster trods al Bagvaskelse og Dadel gaaet frem med Evangeliet til næsten hver Stat i Unionen. Det har lydt i vore Stæder og i vore Landsbyer og har bragt Tusinder af af vore ædle, oplyste, patriotiske Medborgere til at adlyde dets guddommelige Mandat og til at bøie sig for dets hellige Sandhed. Det har udstrakt sig til England, Skotland og Wales — i 1840, da nogle af vore Missionærer vare komne dertil, annammede over fem Tusinde den evige Sandhed, og Mange slutte sig til det i hvert Land.

Vore Missionærer gaae til de forskjellige Nationer, og i Tydskland, Palæstina, Ny-Holland, Ostindien og andre Lande er Sandhedens Banner bleven opreist. Ingen vanhellig Haand kan standse dette Værks Fremgang. Forfølgelse kan rase, Pøbelen turnere, Tropperne sammenrotte sig og Bagvaskelsen nedrakke, men Guds Sandhed vil freidig, stolt og uændset gaae frem, indtil den har trængt sig igjennem til hvert Land, hvert Klima, hvert Sted, indtil den har lydt for hvert Øre, indtil Guds Øiemed ere fuldbyrdede og den store Jehova siger, at Værket er fuldendt.

Vi troe paa Gud Fader og hans Søn Jesus Christus og den Hellig-Aand.

Vi troe, at Menneskene blive straffede for deres egne gjørlige Synder og ikke for Adams Overtrædelse.

Vi troe, at alle Mennesker formedelst Christi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinantser.

Vi troe, at disse Ordinantser ere: 1) Tro paa den Herre Jesus Christus; 2) Omvendelse; 3) Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og 4) Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Vi troe, at en Mand maa kaldes af Gud ved „Propheti og Haandspaalæggelse" af dem, som dertil ere bemyndigede, for at kunne prædike Evangeliet og administrere dets Ordinantser.

Vi troe paa den samme Organisation, som existerede i den første Menighed, nemlig, Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere etc.

Vi troe paa Aandens Gaver, saasom Tungemaal og sammes Udtydning, Propheti, Aabenbaringer, Syner, Helbredelse, Bedømmelse osv.

Vi troe, at Bibelen er Guds Ord, forsaavidt den er oversat rigtig; vi troe tillige, at Mormons Bog er Guds Ord.

Vi troe Alt hvad Gud har aabenbaret, Alt hvad han nu aabenbarer og vi troe, at han fremdeles vil aabenbare mange store og vigtige Ting vedkommende hans Rige.

Vi troe paa en bogstavelig Indsamling af Israel og de ti Stammers Tilbagekomst; at Zion skal opbygges paa dette Kontinent (Amerika); at Christus skal personlig regjere paa Jorden og at Jorden skal blive renset og gjenfaae sin paradisiske Herlighed.

Vi fordre Ret til at dyrke den almægtige Gud efter vor Samvittigheds Bydende og indrømme alle Andre den samme Rettighed, ligemeget hvad, hvor eller hvordan de tilbede.

Vi troe, at man bør være Konger, Fyrster, Præsidenter og alle borgerlige Myndigheder underdanige, og adlyde og ære deres Love.

Vi troe, det er Enhvers Pligt at være ærlig, tro, kydsk, godgjørende, dydig og velvillig mod alle Mennesker; ja, vi sige som Paulus: „Vi troe alle Ting

og haabe alle Ting." Vi have taalt saa Meget og haabe at kunne taale Alt. Vi søge at tilegne os Alt, hvad der er ædelt, godt og skjønt.

Med Agtelse
Joseph Smith.
(Fortsættes.)

Blandinger.

Af et Brev fra Ældste Joseph F. Smith, dateret Salt Lake den 2den Febr., erfare vi, at Præsident Young med Følge ventedes til Salt Lake City omtrent den 8de. Forretninger have kaldet ham hjem snarere end Bestemmelsen var.

Hele Januar Maaned har været meget mild hjemme, saa at man paa sine Steder endog har pløiet.

Præsident Eldredge med Hustru afreiste fra Liverpool til London den 21de Februar, hvorfra de i Forening med Ældste Lorin Farr fra Ogden toge en Tour til Schweiz og Italien. Muligviis de ville aflægge Skandinavien et Besøg i Begyndelsen af April.

Et Brev fra Epraim, Utah, til Skomagersvend Gustav A. Jeppesen henligger paa Contoiret.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.